

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΕΤΑΜ

Εθιμναικό Μυθιόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ω, όχι δά. Έχει πειρά καταλάβει πώς δεν μπορούμε νά ζήσομε μαζί. Τόν προλαϊθάνω μάλιστα φεύγοντας.

—Τί θες νά πής, Φλώρα;

—Θέλω νά πω πώς αν δεν προλάβω νά φύγω, θά μέ διώξη ο ίδιος.

—Θά σέ διώξη!

—“Ασφαλώς. Γι' αυτό είμαι βέβαιη. Άπόδειξεις τό ότι λείπει άπό τό σπίτι, τό ότι άδιάφορησ γιά τήν άρρώστεια μου. Περιμένει νά γίνω καλά, γιά νά μ' έκδικηθή.

—Είπε τρομερό... τρομερό!

—Ναί, μαμά, καί γι' αυτό δεν χρειάζονται διαταγμοί. Πρέπει νά φύγω άπό δω μέσα.

—Τό είπες αυτό τό Λέανδρο;

—“Όχι. Άλλά θά τό πω.

—Καί θά συμφωνήση μαζί σου;

—Βεβαίως. Ξέρει καλά τόν πατέρα του. Έξ άλλου κι' ο ίδιος ο Λέανδρος μένει έδω πρós χάριν μου. Μόλις φύγω ένώ, θά φύγι κι' αυτός.

“Η μητέρα μου έσκυψε τό κεφάλι της. Ήταν καταλυμένη.

—Θέέ μου! είπε τέλος. Φοβούμαι πώς δλ' αυτά θάχουν κακές συνέπειες γιά όλους μας.

—Τό ξέρω, μαμά. Μά, θέω μου: Τί θες νά κάμω; Θές νά πεθάνω;

—“Όχι, παιδί μου. Άρκετά ύπόφερεσ ώς τώρα. Ό θεός είνε μεγάλος κι' έλπίζω πώς θά μάς λυπηθή...

(Άπ' τό Ήμερηλέγιο τής Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.— Βρίσκομαι στό σπίτι τής μητέρας μου.

Κάτι τό τρομακτικό συνέβη. Κάτι πού δεν τό περίμενα...

Τά γεγονότα μέ πρόλασαν.

“Ο Άρτέμις σέ συνέτριψε. Κρατάει τώρα ένα τρομερόν άτού στά χέρια του, έναντιόν μου κι' έναντιόν του Λέανδρου. Θεέ μου, πώς μέ τιμώρησες έτσι!...

Καθόμαστε μέ τό Λέανδρο καί μιλούσαμε. Προσπαθούσα νά τόν πείσω ότι δεν έπρεπε νά μείνω περισσότερο στό σπίτι του πατέρα του.

“Ο Λέανδρος είχε αντίρρηση.

—Δέν πρέπει νά φύγετε, μου είπε. Αυτό είνε κακό, είνε μιά μεγάλη άπειρισκεία, έκ μέρους σου, Φλώρα. Νά φύγης; Νά τόν άφήσης έλεύθερο νά σάς καταστρέψη; “Όχι, όχι. Πρέπει νά μείνης έδω.

Χαμήλωσε άξφανα τή φωνή του καί συνέγισε:

—Κι' έμένα, Φλώρα: Δέν μέ σκέπτεσαι έμένα;

“Εγίνα κατακόκκινη.

—Ξέρεις καλά, Λέανδρε, του είπα, ότι διαρκώς έσένα σκέπτομαι, ότι σύ είσαι σήμερα, μέσα στή μεγάλη μου δυστυχία, ή μόνη μου παρηγοριά.

—Σ' ευχαριστώ, Φλώρα! Άλλά ή μή φύγης... Θέλω νά σέ βλέπω διαρκώς, νά σέ νοιώθω κοντά μου... Είσαι όλη μου ή ζωή, ή μόνη μου εύτυχία. Είσαι ή, χάσά τής ζωής μου, Φλώρα!...

Έπληρα τό χέρι του, βαθεία συγκινημένη, καί του τό χάιδεψα.

“Ο Λέανδρος γονάτισε μπρός μου.

“Η φωνή του έτρεμε, είχε ένα σπαρτάρισμα, σάν τις φτερούγες, σάν του πληγωμένου πουλιού.

—Φλώρα, αγάπη μου, σέ λατρεύω!... Μείνε κοντά μου, σέ Ικετεύω... Κανένας δεν θά τόλμησιν νά σ' ένοχλήσιν, αγάπη μου... Σ' αγαπώ, Φλώρα!... Σ' αγαπώ σάν τρελλός!...

Είχε καρφώσει, καθώς μου μιλούσε, τά μάτια του στά μάτια μου. Τό βλέμμα του ήταν γλυκό καί παραπονεμένο...

Καί δεν μπόρεσα νά συγκρατηθώ πειά.

“Απλώσα τά χέρια μου, έσφια τό κεφάλι του άνάμεσα στίς παλάμες μου καί σκύθοντας τόν φίλησα στά μάτια...

Τήν ίδια στιγμή άνοιξε άπότομα ή πόρτα καί πρόβαλε μπρός μας ο Άρτέμις!...

Τό τί αιοθάνθηκα, βλέποντάς τον έτσι ξαφνικά, σέ μιά τέτοια περίσταση, δεν περιγράφεται. Έπάγωσα. Τά μάτια μου θλόωσαν...

Τό βλέμμα του «σούζου» μου ήταν καρφωμένο άπάνω μας, άγριο, άπειλητικό, βλέμμα αστανά, βλέμμα θηρίου άνήμερου.

Σή ή μορφή του ήταν ζωγραφισμένη μιά τρομερά άγρια χιρά. “Η ίκανοποίησις του άγριμού, πού τοίμαζε νά κατασπαράξη τό θύμα του.

Θέλησα νά σηκαθώ όρθη, μά δεν τό κατόρθωσα. Τά γονάτα μου λύγισαν, όλα γύρω μου άρχισαν νά στριφογυρίζουν, σάν νά χλούσε ο κόσμος, σάν νάχε χάσει ή γη τό δρόμο της τόν κανονικό, μέσα στό άπειρο καί νά κατακυλώσε στό χάος!...

Θέλησα νά κρατηθώ κάπου, αλλά δεν πρόφτασα. Τό πάτωμα ύποχώρησε κάτω από τά πόδια μου καί σωριάστηκε κάτω άνάσπλητη...

“Όταν σπυήρθα, ήταν νύχτα βαθεία.

Βρισκόμουν μισόγυμη στό κρεβάτι μου.

Κανείς γύρω μου...

Θυμήθηκα τί συνέβη κι' ή καρδιά μου άρχισε νά χτυπά ή δυνατά.

Τί άπέμινε άραγε;

Πού ήταν ο Λέανδρος;

Πούσ μ' είχε φέρε στο κρεβάτι μου, πούσ μ' είχε γύθει;

“Ημουν μόνη στό σπίτι τάχα, στή διάθεσι του Άρτέμη; Θυμήθηκα ότι ο' ένα συρτάρι τής τουαλέτας του δοματίου αυτού ύπήρχε ένα παλινού συστήματος πιστόλι γεμάτο. Νά βρισκόταν άκόμη εκεί;

Σηκώθηκα σιγά-σιγά, πλησίασα κι' άνοιξα άδόρυθα τό συρτάρι. Το πιστόλι ήταν εκεί. “Ενας στεναγμός άνακουφίσεως άλάφρωσε τό στήθος μου. Πήρα τό όπλο. Μου φάνηκε τρομερά βαρύ, άσχημο... Τό χέρι μου έτρεμε... Μά τί έσάμαινε; “Επρεπε νά κάμω κουράγιο. “Ισως νά έκινδύνεα σοβαρώς κι' αυτή τή φορά...

Μέ τό πιστόλι στό χέρι, προχώρησα στό διάδρομο, έτσι μισόγυμη καθώς ήμουν.

“Απόλυτη ήσυχία έπικρατούσε στό σπίτι, μιά ήσυχία πού μέ τρόμαζε, πούκανε τήν καρδιά μου νά σφιγγεται...

Στή μέση του διαδρόμου στάθηκα κι' άφυγκράστηκα.

Σιωπή σιωπή βαθεία, λές καί τό σπίτι ήταν έρημο κι' άκατοίκητο.

Ξαναπροχώρησα άποφασισμένη γιά δλα. “Αν ο' Άρτέμη πρόβαλε μπρός μου, θά τόν κρατούσα σ' άπότομα καί θάφευγα καί θά έβγαίνα έτσι γυμνή στούς δρόμους.

“Αξφανα σκόνταφα κάπου.

“Ηταν ένα τραπέζι στήν γωνία

Μέ τό πιστόλι στό χέρι, προχώρησα στό διάδρομο, έτσι μισόγυμη καθώς ήμουν...

